

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci navrhovatelky: **Bc. I. M.**, zastoupená JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti odpůrcům: **1) Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupený Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo nám. 24, Praha 2, **2) Útvar rozvoje hlavního města Prahy, příspěvková organizace zřízená hl. m. Prahou**, se sídlem Vyšehradská 57, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 75/2012 – 36,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 75/2012 – 36 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 8. 2012, č. j. 8 A 75/2012 – 36 zamítl návrh, kterým se navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení opatření obecné povahy – Úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. 0783/2009 vydané Magistrátem hl. m. Prahy (dále jen „magistrát“) s datem platnosti dne 18. 6. 2009 a správního aktu „Předání vyjádření k modifikaci úpravy ÚPn HMP č. 0783 k. ú. Chodov, výstavba bytových domů“ ze dne 15. 4. 2010 vydaného Útvarem rozvoje hl. m. Prahy. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že předmětem úpravy napadeného opatření obecné povahy je míra využití pozemků v lokalitě v k. ú. Chodov – území čistě obytné (OC) vymezené ulicemi Ryšavého a Komárkova, na pozemcích p. č. 3322/1, 3323/1 a 3336/1, tedy v ulici, v níž se nachází nemovitost, která je ve spoluvlastnictví stěžovatelky. Jedná se o pozemek p. č. 3323/21, který ale nesousedí s pozemky, na nichž má být výstavba provedena. Městský soud se především zabýval otázkou, zda stěžovatelka není k podání návrhu osobou zjevně neoprávněnou ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Při řešení této otázky vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, především z rozsudků č. j. 4 As 50/2004 - 59 a č. j. 3 Ao 2/2009 - 93 a dospěl k závěru, že její aktivní

procesní legitimace je nesporná, neboť ta je založena na povinnosti tvrzení zkrácení na právech a tuto povinnost stěžovatelka splnila. Spornou je však její věcná legitimace. I když v dané věci zůstává prozatím sporné, zda napadeným opatřením obecné povahy byla skutečně dotčena práva stěžovatelky, není podle názoru městského soudu osobou zjevně neoprávněnou. Z povahy věci totiž není vyloučeno, aby vlastníkem dotčeným změnou směrné části územního plánu byl i vlastník pozemku přímo sousedícího s územím, na které se vztahují nové směrné regulativy, a zároveň není na první pohled bez pochyb zřejmé, že napadené opatření obecné povahy do jeho práv nezasáhlo. Při hodnocení charakteru napadeného správního aktu a posouzení otázky, zda je stěžovatelka k podání návrhu aktivně legitimována i věcně a v jakém rozsahu lze napadené opatření obecné povahy přezkoumat, vycházel městský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3Ao 2/2009 - 93, podle kterého změnou směrné části územního plánu nebyla hmotná práva navrhovatelů dotčena, protože z přijaté změny týkající se výstavby „Bytového parku Roztyly“ nevyhnutelně nevyplývá pro navrhovatele žádný z negativních důsledků uvedených v návrhu. Konkrétní podobu tohoto bytového parku bude možno posoudit až po předložení projektové dokumentace ve fázi územního řízení. Teprve tehdy bude rovněž možno posoudit, zda realizací záměru dojde k dotčení práv stěžovatelky a zda tedy bude mít alespoň v územním řízení postavení účastníka podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“). Věcnou legitimaci k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy může mít podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vlastník sousedícího pozemku jen zcela výjimečně, např. tehdy, pokud by z konkrétních okolností bylo již v této fázi nepochybné, že při jakémkoli způsobu realizace změny územního plánu dojde k dotčení vlastnických práv majitelů pozemků a staveb, a to nejen sousedních, ale i vzdálenějších. Proto městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelka není věcně legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť přijatou změnou směrné části územního plánu ještě nedošlo k dotčení jejích vlastnických práv.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3Ao 2/2009 - 93, přičemž výklad v něm obsažený zajisté nepostrádá logiku, nicméně byl učiněn bez přihlídnutí k podstatným právním skutečnostem. Je průkazným faktem, že tzv. „úpravy“ územního plánu se v Praze prováděly a provádějí již na základě dostatečně podrobných a konkretizovaných studií budoucího záměru stavby. Prakticky vždy jde o podstatné navýšení intenzity a výšky zástavby. Žadatel musí dodat k návrhu „úpravy“ zejména grafické podklady, údaje o podlažnosti, kapacitě, povaze stavby o velikosti jednotlivých ploch atd. Bez toho nemůže být „úprava“ projednána ani schválena. Nejinak tomu bylo i v případě úpravy č. U 0783/2009 a taktéž v případě „modifikace úpravy“ provedené s datem 15. 4. 2010 Útvarem rozvoje města. Pokud se vlastník sousedící nemovitosti dostane k vydané změně a jejím potvrzeným přílohám, může již docela jasně pochopit míru dotčení svých práv v případě, že záměr obsažený v „úpravě“ bude uskutečněn. Není tedy pravdou, že až v následných rozhodovacích procedurách, zejména v územním řízení, je možno zjišťovat míru hmotněprávního dotčení souseda. To lze prokazatelně již ve fázi „úpravy“ územního plánu. Vzhledem k výraznému navyšování intenzity využití daných pozemků nebývá již v této době žádných podstatných pochybností o dotčení sousedících vlastníků. Další stěžejní problém je v tom, že vlastník sousední nemovitosti není k projednávání

pokračování

návrhu „úpravy“ územního plánu vůbec přizván. Jde o interní neformální správní projednání, kde neplatí běžná procesní pravidla standardního správního řízení. Neplatí zde ani pravidla projednávání návrhů opatření obecné povahy podle správního řádu, ač výsledkem v takových případech bývá - materiálně chápáno - opatření obecné povahy nazvané „úprava směrné části UP“. Přitom ta má svým způsobem povahu velmi závaznou, nikoli směrnou. Navíc „úprava“ územního plánu není již v následných řízeních nijak přezkoumávána nebo prověřována. V územním řízení se z ní vždy vychází jako ze závazné součásti pravidel územního plánování, se kterými musí být umístění stavby v souladu. A pokud platí tříletá propadná lhůta pro podávání návrhů na přezkum opatření obecné povahy soudem, je situace ještě nepříznivější. Propadná lhůta k podání návrhu může uplynout a umístění stavby nemusí být ještě provedeno nebo nemusí být včas pravomocné, a tedy žalovatelné u soudu. To je i daný případ, kdy návrh byl podán na hranici tříleté lhůty, aniž by existovalo pravomocné umístění stavby. Logika výkladu městského soudu, že ještě nebylo zasaženo do práv stěžovatelky, nemůže obstát. Jednak jde o mezujícího vlastníka a nikoli o vzdálenějšího souseda, jednak by podle této logiky bylo ze soudního přezkumu možno vyloučit i umístění stavby. Upřít v takové situaci soudní ochranu vlastníkům sousedních nemovitostí dotčeným materiálně již samotnou „úpravou“ územního plánu je nepřijatelné. Když už „úpravy“ probíhají tak podivně, nelze přece postiženým upřít alespoň právo soudního přezkumu, když jinak nemají vůbec žádnou možnost, aby byli slyšeni a mohli bránit svá práva. Zde lze spatřit podstatný právní důvod pro podání kasační stížnosti. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti označil napadený rozsudek za zcela správný a vydaný v souladu se zákonem s tím, že se zcela ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku i s jeho odůvodněním. Kasační stížnost je podle jeho názoru nedůvodná. Magistrát plně odkázal na své vyjádření ze dne 27. 7. 2012 k návrhu na zrušení úpravy územního plánu hl. m. Prahy. Podle přesvědčení magistrátu nebyla stěžovatelka úpravou směrné části územního plánu žádným způsobem dotčena na svých věcných právech, a proto není aktivně věcně legitimována k podání návrhu na jeho zrušení. Na podporu svých tvrzení magistrát odkázal na rozsudky Nejvyššího správní soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 - 93 (napaden ústavní stížností, která byla usnesením ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2152/09 odmítnuta) a ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 - 43 (napaden ústavní stížností, která byla usnesením ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 1391/10 odmítnuta), ve kterých navrhovatelé napadali právě úpravu směrné části územního plánu. Magistrát dále podpůrně odkázal na dopis ředitele odboru územního plánování ministerstva pro místní rozvoj ze dne 22. 6. 2012, č. j. 18754/2012-81/366, ve kterém se mimo jiné uvádí: *„Při úvaze, zda konkrétní úprava (U 783/2009) má skutečně ten charakter, že rozhodnutím o ní nepochybně došlo k podstatnému ovlivnění poměrů na pozemcích, jsme došli k závěru, že tomu tak není. Byla změněna míra využití území omezující navržený záměr, nikoli funkční využití ploch, které by bylo způsobilé zásadně změnit přípustnost a nepřípustnost umístění záměrů v území“*. Dále ministerstvo pro místní rozvoj uvedlo: *„Připomínáme, že soulad konkrétního záměru s veřejným zájmem se posuzuje v územním řízení, v rámci kterého je mimo jiné také posuzována míra dotčení práv účastníků řízení stanovených podle § 85 stavebního zákona.“* Na základě uvedených skutečností se magistrát zcela ztotožnil se závěry napadeného rozsudku, že stěžovatelka není aktivně věcně legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Stěžovatelka bude mít možnost vyjádřit se v

navazujících řízeních, ze kterých bude patrné, zda jsou, resp. mohou být, její věcná práva dotčena. Magistrát vyjádřil zásadní nesouhlas s tvrzením stěžovatelky, že není pravdou, že až v následných rozhodovacích procedurách, zejména v územním řízení, je možno zjišťovat míru hmotněprávního dotčení souseda. Z napadené úpravy směrné části územního plánu, ani podkladů předložených pro její pořízení nevyplývá žádný zásah do jejích věcných (hmotných) práv. Z toho důvodu není aktivně věcně legitimována k podání návrhu na zrušení úpravy směrné části územního plánu. V územním řízení, tzn. až po předložení všech, zákonnými předpisy stanovených, detailních a přesných dokumentů nezbytných pro územní rozhodnutí o umístění stavby, je možné, aby příslušný stavební úřad objektivně posoudil, zda stěžovatelka může být umístěním již zcela konkrétních staveb zasažena na svých právech. Avšak dříve než v územním řízení to možné není. Jelikož nedošlo k zásahu do hmotných práv stěžovatelky, není nutné se zabývat procedurou přijetí úpravy směrné části územního plánu. Magistrát ve stručnosti poukázal zejména na ust. § 188 odst. 3 věta druhá a třetí stavebního zákona a na závěrečný odstavec odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ao 2/2009 - 93. K provádění úprav směrné části územního plánu byla vydána metodika obsažená v příloze A. odůvodnění opatření obecné povahy č. 6/2009, kterým byla přijata změna Z 1000/00 územního plánu, se kterou byl proces přijetí napadené úpravy směrné části územního plánu také v souladu. Magistrát, ač si je vědom skutečnosti, že ministerstvo pro místní rozvoj jako orgán moci výkonné nemůže zasahovat do sféry moci soudní a závazně vykládat zákon, jako nadřízený orgán územního plánování v citovaném dopise postup magistrátu při vydávání úprav směrné části územního plánu objektivně schvaluje. Magistrát na závěr nad rámec posuzované kauzy upozornil, že úprava směrné části územního plánu je naprosto odlišným právním institutem než je změna územního plánu. Tyto dva instituty není možné zaměňovat. Ze všech uvedených důvodů byla úprava směrné části územního plánu přijata zcela v souladu s ust. § 188 odst. 3 věta druhá a třetí stavebního zákona a také v souladu s metodickým pokynem pro její přijetí uvedeným v příloze A odůvodnění opatření obecné povahy č. 6//2009. Pokud jde o pozemek p. č. 3323/21 v k. ú. Chodov, jehož je stěžovatelka spoluvlastníkem, tak tento podle informací získaných z katastru nemovitostí nesousedí s pozemky, na nichž byla provedena napadená úprava směrné části územního plánu. Nicméně mezující nebo nemezující sousedství není v žádném případě (absolutním) kritériem možného zásahu do hmotných práv souseda. Pokaždé je třeba zkoumat, zda byl vlastník takového pozemku nebo nemovitosti na něm zasažen (dotčen) úpravou směrné části územního plánu ve svých hmotných právech. Soud tuto povinnost splnil a na základě všech předložených podkladů dospěl k závěru, že stěžovatelka napadenou úpravou směrné části územního plánu zasažena (dotčena) nebyla.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám shledal i vadu uvedenou v odst. 4, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůraznil, že v procesu územního plánování dochází k vážení řady soukromých a veřejných zájmů, přičemž dochází k upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Rozhodnutí o vytváření předpokladů pro výstavbu a udržitelný rozvoj území je politickou diskrecí konkrétního

pokračování

zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu daného územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných rozhodnutí územní samosprávy by tak byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 – 103, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud poukázal ve své judikatuře i na to, že při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se řídí zásadou zdrženlivosti (rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Proto by měl soud zrušit opatření obecné povahy jen tehdy, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

Není pochyb o tom, že rozhodnutí, zda a kdy obec přistoupí ke zpracování územně plánovací dokumentace, resp. její změně, je vyhrazeno samostatné působnosti obce (§ 5 odst. 1 a 2 stavebního zákona), což platí i pro jeho konkrétní podobu, která je ve své podstatě výsledkem politického rozhodnutí. Toto oprávnění však není bezbřehé, neboť existují zákonem stanovené podmínky a omezení a v rovině obecné také omezení plynoucí z ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob, atd.). V tomto smyslu se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 – 73, www.nssoud.cz, kde uvedl, že v případě územního plánování jde vždy „o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, ... omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společnosti) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“

Městský soud při posuzování, zda stěžovatelka není osobou zjevně neoprávněnou k podání návrhu ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, především z rozsudků ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 – 93, a dospěl k závěru, že její aktivní procesní legitimace je nesporná, zatímco při hodnocení charakteru napadeného správního aktu a posouzení, zda je k podání návrhu aktivně legitimována i věcně a v jakém rozsahu lze napadené opatření obecné povahy přezkoumat, dospěl k závěru, že není věcně legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť přijatou změnou směrné části územního plánu ještě nedošlo k dotčení jejích vlastnických práv.

Usnesením ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 76 byla prvním senátem předložena věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu mimo jiné z důvodu nesouhlasu s právním názorem vysloveným v rozsudcích ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 – 43, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 – 93. Rozšířený senát pak ve věci rozhodl usnesením ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 - 116, dostupným na www.nssoud.cz, v němž se zabýval postupem při úpravě směrné části územního plánu obce schváleného do 31. 12. 2006, povahou indexu podlažní plochy, aktivní a pasivní procesní legitimací. Závěry, k nimž rozšířený senát dospěl jsou formulovány ve výroku citovaného usnesení takto:

- I. Index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.).
- II. Má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3, věta první zákona č. 183/2006 Sb., tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.
- III. Obsahuje-li územní plán obce či jeho změny nesprávně obecný regulativ prostorového uspořádání území stanovený indexem podlažní plochy ve své směrné části, lze je napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s.
- IV. Osobou pasivně procesně legitimovanou v řízení o zrušení úpravy směrné části územního plánu podle § 101a a násl. s. ř. s. je orgán, který ji přijal, tedy obecní úřad, případně úřad územního plánování.

Jak vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu, nelze nedostatek aktivní věcné legitimace odůvodnit tím, že navrhovatel má možnost bránit svá veřejná subjektivní práva v územním řízení. Podle rozšířeného senátu vyjadřuje index podlahové plochy intenzitu využití území a stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. Ve svých důsledcích tak vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. Zvýší-li se index podlahové plochy pro určitou plochu, znamená to, že může být zastavěna daleko hustěji, popř. stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud v územním plánu stanoveno. I samotný index podlahové plochy, a stejně tak jeho změna, může zasáhnout do vlastnických práv subjektů, které vlastní nemovitosti na daném území. V daném případě nejsou ani jiné důvody, které by vylučovaly stěžovatelčinu aktivní věcnou legitimaci. Na základě úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy došlo změnou kódu C na kód F ke zvýšení intenzity zástavby na pozemcích p. č. 3322/1, 3323/1 a 3336/1 v k. ú. Chodov, v jejichž sousedství je pozemek p. č. 3323/1 (podle tvrzení stěžovatelky se jedná o přímo mezující pozemek, zatímco podle tvrzení magistrátu o pozemek nemezující), jehož je stěžovatelka spoluvlastnicí. V důsledku předmětné úpravy směrné části územního plánu dochází k výrazné změně zástavby v dané lokalitě a s tím souvisejícímu zintenzívnění dopravní obsluhy, výraznému zásahu do typu zástavby apod., takže nelze vyloučit zásah do večeřených subjektivních práv stěžovatelky. Závěr krajského soudu o absenci její aktivní věcné legitimace je proto nesprávný.

pokračování

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba poukázat také na to, že podaným návrhem se stěžovatelka nedomáhala jen zrušení předmětného opatření obecné povahy, ale také správního aktu „Předání vyjádření k modifikaci úpravy ÚPn HMP č. 0783 k. ú. Chodov, výstavba bytových domů“ ze dne 15. 4. 2010 vydaného Útvarem rozvoje hl. m. Prahy. I když podle výroku napadeného rozsudku byl návrh zamítnut v plném rozsahu, jeho odůvodnění neobsahuje sebemenší zmínku o tom, z jakých důvodů byl zamítnut návrh i ve vztahu k tomuto petitu. Jedná se sice o vadu, která nebyla v kasační stížnosti namítána, ale protože mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci, Nejvyšší správní soud k ní přihlédl ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z úřední povinnosti.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu